

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАВЛЕННЯ САЮЗА ПІСЬМЕННІКАУ БССР.

Цана 4 кап.

Расточнікі Мінскага аўтазавода Л. Місун гаворыць пра тры пспехі, якія дамогся савецкі народ у будаўніцтве камуністычнага

— Ад ім'я тых, хто адааў жыццё, я маю права патрабавань: нішчэнню права Хойзінгера! — Грымчэў, полескім заа. Рабочы і служачы, аучы і воіны згоды з пенсіянерка Х. Прусінай. Азіз за адным узнімаюцца на трыбуну савецкіх людзі, якім давялося быць сведкамі жудаснага злачынстваў гітлераўцаў на беларускай зямлі ў гады Айчынных вайны.

Так праходзіў агульнагародскі мітынг у Мінскім акурговым Доме афіцэраў у падтрымку Коты Савецкага ўрада ўраду ЗША і Англіі.

грамадства, пра тое, што [лібералысты] рэалізуюць новую суцэльную ваіну. Цяпер ім патрэбны гітлераўскія генералы з багатымі вопыткам катая. Неадмажна ёс узгагародзіць амерыканіў урад фаварітамі на іх. Хэйз і Хэйз-Дэвіс шчысныя ордэна. За загаду Хойзінгера учыніліся расправы над Мірнімі жыхарамі раёйнага цэнтрав Талачын. Спрод ахвяр былі свабода.

Робітчыкі грамадскага харчавання Л. Машкарова расказала пра тое, як па дырэктыве Хойзінгера былі расстрэляны мірныя жыхары Талачына. І сляды, і туды загінупі маці і сёстры Л. Машкаровой.

На мітингів виступили таксама студент Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта імя Ул. І. Леніна І. Ляскоўскі, аказаны сакратар Беларускага камітэта абароны міру А. У. Іс, пісьменнік Р. Сабалеў. Як і ў гады перамогі, такія пакуты і ахвяры, якія зніс беларускі народ, пра звестыя карнікаў Хойзінгера ў гарадах і вёсках Беларусі.

Удзельнікі мітынгу прынялі рэзалюцыю, у якой падтрымліваюць Ноту Савецкага ўрада аб выдачы ваеннага злачынцы Хойзінгера і перадачы яго ў рукі савецкага правасуддзя.

ЭХ, ДАРОГІ...

«Вось ваша сапраўдная пры-
вадка. Пішыце па-беларуску...»
«Вось ваша сапраўдная дарога,
— сказаў Кудрынскі. — Пішыце
па-беларуску...»

Ніхад не думае чытаць, што мы
прывялі гэтыя вытрымкі, каб дас-
ледаваць работу якойсці аўта-
ра над тэкстам. Яны напе-
ваць розным аўтарам. Першая
узята з кніжкі Л. Мірачыцкага
«З незабынутых дарог» (1961),
другая — з кнігі С. Александровіча
«Незабынутыя спадчынныя»
(1959). Дарэчы, пра назву кні-
жак. Абелзаві яны — пра народ-
нага паэта Беларусі Якуба Кола-
са. С. Александровіч, збіраючы
матэрыялы пра любімага песняра
нашага народа, хадзіў і ездзіў
толькі па Беларусі. Л. Мірачыцкі
наведваў яшчэ і Ташкент, і Віль-
ню, і Падмаскве. Значыць,
— гэта ўжо не толькі спежкі, але і
дарогі!

Але вернемся да чытання. Як ба-
чыць, Л. Мірачыцкі, падаючы раз-
мовы таго ж Кудрынскага з Яку-
бам Коласам, змяняў толькі адно
слова, «выправіў» С. Александровіча.
Ды каб жа толькі адно сло-
ва. У кніжцы «З незабынутых да-
рог» надзвычай часта падзя-
ржаюцца такія аўтарскія інтэрпрэ-
тацыі агульнавядомых фактаў і
матэрыялаў, займаюцца сутнасць
справы.

У С. Александровіча сказана,
што лепшым дарэдактарам Я. Ко-
ласа ў часе яго вучобы ў семіна-
рыі быў настаўнік Філат Андрэ-
віч Кудрынскі, што яго аздаў Ка-
стусь на суд шытаў сваіх баек
на рускай мове, а пасля выпадко-
ва зладу са шыткам перш на род-
най мове і пачаў прыводзіць
намі азіцкі і блазненне.

Л. Мірачыцкі гаворыць пра гэ-
та так:

«На запісаных настаўнікам: «Вы,
кастусь, самі пішыце!»
— Справаў, — насьмешна адка-
заў Кастусь.

— Пішыце, пішыце! Старэй-
шы пішылі як казкі, а Кастусь
пісаў па-беларуску. А мо пры-
жыў ды паказаў, што небудзь
са сваіх таварышчэў.

Вось гэта сапраўдны настаўнік.
Не чытаў ані вершаў свайго вуч-
ня, а перакананы, што піша ён
добра!
Не прапонтаваў Л. Мірачыцкі

сваіх спежак у пошуках матэрыя-
лаў пра народнага паэта. Апаз-
бача, што хадзіў ён і ездзіў мна-
галюднымі, ажыўленымі баль-
шакі.

У Насіжы «можна убачыць
пады рэд старажытных будынкаў
і гістарычных помнікаў». У па-
тры горада на галоўнай плошчы
узвышаецца масіўнае, з тоўстымі
каменнымі сценамі збудаванне.
Гэта была ратуша (цяпер раён-
ны Дом культуры), пабудаваная
ў XVI стагоддзі, затым разбура-
ная і нанова ўзведзеная ўжо ў
XVIII стагоддзі.

Гэта піша Л. Мірачыцкі.

А вось як пішуць А. Косіч і
Б. Хашко ў кнізе «Несвіж. Кра-
пакі гісторыі і санаторыі» (Мінск,
1959): «В. С. Александровіч
Несвіжскі сапраўды рад дзяцей і
історыі памятных. В. С. Александровіч
у гэтым горада на галоўнай плошчы
узвышаецца масіўнае, з тоўстымі
каменнымі сценамі збудаванне
былой ратушы. Зданне ратушы
было пабудавана ў XVI стагоддзі,
а ў XVIII стагоддзі разбурана і
у 1800 годзе перабудавана ў
раённы Дом культуры».

У кніжцы Л. Мірачыцкага чы-
таем: «У гэты перыяд дом Міха-
ла Дамітравіча становіцца свое-
асаблівым штабам беларускай лі-
таратуры. Яго наведвалі Кандрат
Краніва, Міхась Лынькоў, Па-
трыусь Броўка, Пятро Глеба, Мак-
сім Лужанін».

А газета «Літаратура і мастац-
тва» яшчэ ў 1958 годзе (15 каст-
рычніка) пісала: «Дом М. Д. Ка-
менскага стаў своеасаблівым шта-
бам беларускай літаратуры таго
перыяду. Яго наведвалі К. Крані-
ва, П. Броўка, П. Глеба».

«З Мікалаеўшчынай, — піша
Л. Мірачыцкі, — моцнымі нязі-
мамі звязана жыццё і творчая дзей-
насць Якуба Коласа. Адсюль па-
ходзілі родам яго бацькі, тут ён
вучыўся ў пачатковай школе; пра-
цуючы настаўнікам, у час летніх
канікул у той час бываў у ка-
мандзі сваіх калеў і таварышчэў.

Жыццё Мікалаеўшчыны, асабліва
іх побыт паслужылі падмуркам
сінкры тамай для напісання шмат-
лікіх твораў, такіх як «Нёмнаў
дар», «У старых дубах», «Тойстае
палена», «Малады дубок» і ін-

ЗАЎВАГІ НА ПАЛІТ

шых, Мікалаеўшчына і яе вако-
ліцы адлюстраваны ў творчым
на старажытных раздзелаў
трэціх «На рэспубліку».

«Многімі нязімамі» чытаем
у кнізе С. Александровіча, — звяз-
на жыццё і творчая праца бела-
рускага, песняра з роднай Міка-
лаеўшчынай. Тут ён праводзіў
дзень адпачынку, калі працаваў
настаўнікам, тут жыў яго маці,
браты і сёстры, сябры, героі і
праобразы многіх твораў. З жы-
цця сваіх землякоў-мікалаеўшчаў
чэрпаў Колас матэрыялы для сваіх
апазданых «Нёмнаў дар»,
«Малады дубок», «Тойстае па-
лена», «У старых дубах» і інш. Ма-
люнок прыроды і тапаграфіі ту-
тэйшых мясцін складаюць пейзаж-
ны фон многіх раздзелаў тры-
логі «На рэспубліку».

Чытаў, балай, хопіць. Варта
звярнуць увагу і на другі бок кні-
жкі Л. Мірачыцкага. Што новага
паказвае нам аўтар аб жыцці
і дзейнасці народнага паэта Яку-
ба Коласа? Нічога. У кнізе няма
ніводнага новага факта, не асвят-
ляцца творчая лабараторыя ма-
стака, тое, як ішоў ён ад жыцця
да тыпавых вобразаў і малю-
нкаў роднай прыроды, да стварэн-
ня манументальных вобразаў бела-
рускіх сялян.

Затое аўтар знаходзіць шчыры
напісаны сваіх падарожжаў (раз-
дзел «Пад стройнымі ялінамі»,
«У старадаўнім горадзе»).

Кожны з гэтых раздзелаў кніж-
кі пачынаецца эпіграфам. Да
раздзела «На Палессе» эпіграфам
узяты словы Я. Коласа: «Паро-
да—найсцімляе кніжкі, якая раз-
горнула перад вачыма кожнага з
нас». Так, Я. Колас сапраўды
ўсё чытаў кнігі прыроды. Але ж
Л. Мірачыцкі, прыбывшы ў гэты
яны словы, не паказаў прыроды
Палесся, не гаворыць аб адлюст-
раванні яе ў творах паэта.

З такім жа сур'ёзным выглядам
ставіць аўтар да раздзела «Тут
мужыка юнацтва паэта» гумары-
стычны радкі з «Новай зямлі»:
Міхал лічыў Нясвіж Парыжам.
Усім вядомым на ўсім свеце...
Нас радуе кожнае новае дас-
ледаванне беларускай літаратуры
і культуры. Кніжка ж Л. Міра-
чыцкага, якая перадае, выклікае
вобразе. Аўтар яўна выбіраў не тыя
дарогі.

Ул. БОГАН.

НАРАДЖАЕЦЦА ПЕСНЯ.

Фотавідз. А. Сасноўскага.

Падзеі ў Беларусі

□ У раённым цэнтры Шчучын
Гродзенскай вобласці адкрыты на-
родны музычны магазін. Абавязкі
яго дырэктара выконвае інстру-
ментар райкома камсомола Аўдэя
Юлінін, прадаўцаў — мастацкі ін-
тэрпрэтар Дома культуры Аляксандр
Сівагатуліна, фальклорная ін-
спектар Марыя Шубадзева, ін-
спектар раённага Дома культуры
Будзіловіч і іншыя. Усе яны пра-
цуюць на грамадскіх асновах,
пасля звычайнага рабочага дня.
Народны музычны магазін ад-
крыты таксама ў Чавускім раёне
Магілёўскай вобласці. Ім кіруе
выкладчыца спецыяльнай школы
Ганна Васілеўская.

□ У перапоўненай зале гучыць
хвалюючы мелодыі. Гэта новы
твор самадзейнага кампазітара
М. М. Пятрэні — песня «Бела-
русы тымі маю, напісаная на словы
А. Дзержынскага».

Асноўная прафесія ў Мікалае
Пятрэні — настаўнік беларускай
мовы, і толькі свабодны ад рабо-
ты ў школе час ён аддае музыцы.
Многія яго песні атрымалі высо-
кую ацэнку. Сярод іх «Ой, ста-
ронка мая ты лясная», «Ручнікі»,
«Каб мне стаць», «Вішні спіелі»,
напісаныя на словы беларускіх
паэтаў А. Астроўскага, В. Яворска,
П. Броўкі і Р. Барановіча.

Лепшыя песні М. Пятрэні
увайшлі ў зборнікі, выдадзеныя
рэспубліканскім і абласным дама-
мі народнай творчасці.

Інструментальных груп аркестра.
Даволі трапілі імяны (яны выні-
каюць з назваў асобных інстру-
ментаў) атрымалі героі кніжкі. Але
калі юным слухачам зразумела,
чаму, скажам, труба па башку
завешае «Сігналаўна» ці валтор-
на — «Крэндэлаўна», то чаму
трамбон — «Кулісавіч» — не зусім
ясна. Аўтарам, напэўна, варта
было расказаць сваім слухачам,
што вынікая гукі на трамбоне
змяняюцца з дэямоўнай кулісы.

Беларускія радыёзапісы для
уважэння ў пастаючы «казкі» леп-
шых аркестраў тэатраў Мінска, і
гэта ў спалучэнні з добрым гу-
стам і вынаходлівацю рэжысёра
Т. Аляксеева сапраўды стала по-
спеху радыёпастановай.

Нельга не адзначыць добрае
музычнае афармленне спектакля,
якое зрабіў астаўднік-канцэртны
аркестр радыёкамітэта пад кіраў-
ніцтвам Б. Райскага.

Д. МІКАЛАЕЎ.

НА РАДЫЁХВАЛІ «Казка пра музычны домік»

Дзіцячая рэдакцыя Беларуска-
га радыёкамітэта транслюе для
юных слухачоў асобныя музы-
чныя творы, праводзіць разву-
чэнне песень, наладжвае канцэр-
ты-загадкі. Вількай павялічваецца
карыстаўца ў дзяцей «Клуб ама-
тараў музыкі». Серыя гэтых пера-
дач разнастайная па зместу, фор-
ме, аўтарскай адукацыі, рэжыс-
скаму вырашэнню.

Адзін з гэтых назваў дзіцячую
музычна-адукацыйную перадачу,

якая мела б ярка акрэсленыя ха-
рактары дзеючых асоб. А між
тым юным слухачам патрэбны
менавіта такія перадачы, бо кран-
яны могуць найбольш поўна рас-
крыць тэму.

У гэтай сувязі нельга не адза-
чыць адну з апошніх работ
рэдакцыі выдання для дзяцей —
«Казку пра музычны домік». У ёй
шмат расказаўца аб музычных
інструментах і музычнай аркес-
це. Такія тэмы для радыё не по-

ПРЭМ'ЕРА У ОПЕРНЫМ ТЭАТРЫ

У Беларускім дзяржаўным тэатры оперы і балета адбылася прэм'ера
дзіцячай оперы-казкі «Церам-церам». Музыка І. Польскага, лібрэта
С. Маршака. У галоўных ролях заняты артысты Р. Асіпенка, Т. Нікі-
кава, В. Чарнабей, В. Ганчарык, М. Дружына, С. Ваводская,
І. Шацінін і іншыя. Дыржор спектакля Л. Любімаў. Рэжысёр-
пастаўшчык Ю. Ужанаў. Мастак В. Куляшоўскі.

ПРЫВІТАННЕ ЗІМЫ

НА УЗЛЕСКУ ЖУРАЦЦА БЯРОЗЫ...

Фотавідз. К. Якубовіча.

Ах, якія сніжыны ў паветры ляцяць!
Хоць збярэ іх і зды ў музей харэстай!
На парканіх ірэдзача, на лэйках на таюць,
Белым футрам кладуцца на край рукава.
Добры дзень, падарожніцы з крыллем празрыстым!
Дзе былі, не расказвайце, знаю сама.
Рада я ад душы, што на дол травяністы
Адпусціла вас маці зіма.
Дзед мароз серабром вам аздобіў сніжыны,
І здаецца, зніжыць яны, толькі ступлю...
Як сніжыны, што сеюцца сіху ў даліны,
Агуліла б сягоння ўсю гэту зямлю...
Гэты бор, што гадуе вясновую песню,
Гэты гмах, што ўпіраецца ў неба плыні;
І раку, што з-пад лёду кіпіць ўзвясненне,
І дарогу з папозем, гімнамі, з людзьмі...
Набывала б чубы, накруціла шчокі
І, канчаючы зноўніх палеткаў абліт,
Ім гукнула б, каб чулася ў свеце шырокім:
— Добры дзень, дарогі мае,
Добры год!

Будзіня ЛОСЬ

ІХ НОРАВЫ, ІХ МАРАЛЬ

Факты з замежных газет і часопісаў

ЦУДЫ У ТЭЛЕВІЗАРЫ

«Вы чым-небудзь хворыя? У
вас неспакойна на душы? Не
палахайцеся, вам дапаможа
вядомы Орал Робертс. Кож-
ную нядзелю ён выступае з
сенсацыі імгненнага вылучэн-
ня ад усіх хвороб. Вы можаце
здзіўляцца яго супер-тэле-маг-
нетычнаму «сёлу, сезону ў сібе-
дома перад экранам тэлевіза-
ра. 180 тэлестанцый транслю-
руюць яго выступленні кожную
нядзелю. Тэрмінова купляйце
тэлевізар фірмы «Джэнірал
электрык! Толькі «Джэнірал
электрык! Купляйце! Купляй-
це тэлевізар нашай фірмы!»
Так рэкламуе сваю прадук-
цыю фірма «Джэнірал элек-
трык».

«Цейт ім більда».

ЮНЫ АБСТРАКЦЫЯНІСТ

Першая прэмія на выстаўцы
абстракцыяніскага мастацтва
ў Вангары (Новай Зеландыі)
присуджана мастаку Кейну
Варсінгтону. Журы выстаўкі
адзначае, што карціна Варсін-
гтона вызначаецца сталай заду-
май, фантастычным перахода-
мі і прывабнай расфарбоўкай.
Мастаку ўсяго чатыры гады. У
гутарцы з журналістамі яго
бабуля расказвала, што хлоп-
чык стварыў сваю карціну зу-
сім выпадкова, гуляючы са

шчоткай для мыцця посуду,
фарбамі і паперай.

«Морген».

СВЯТЫЯ КАНТРАБАНДЫСТЫ

У Неапалі паліцыя затрымала
двох высокапастаўленых
каталіцкіх свяшчэннікаў, якія
займаліся кантрабандай. Свя-
тыя айцы Пало Мартыніелі і
Алеськіро Вексо спецыяліза-
валіся на гандлі ўнікальнымі
творамі мастацтва, украдзены-
мі з царквы і музеяў. Больш-
шая частка гэтых рэчэй пера-
праўлялася за граніцы. Агуль-
ны кошт украдзеных твораў
мастацтва складае каля аднаго
мільярда лір.

«Фольксштэме».

МЕДЫЦЫНСКІ БІЗНЕС

«На працягу апошніх двух
год 349 урачоў судзілі за вы-
матальніцтва ад пацыентаў не-
памерна высокага ганарару.
Вялікая колькасць аналагічных
выпадках засядае бестакта-
ранай. Сярод урачоў вельмі
многа марфіністаў, алкаголі-
каў, разумова непаўнаценных,
нізкакваліфікаваных спецыялі-
стаў. Рад урачоў прызначае не-
патрэбныя аперацыі з мэтай
атрымання ганарару. Рэцэпты
на наркатыкі выписваюцца
кожнаму, хто добра плаціць.
Вельмі часта ўрачы ў змове з

аптекарамі прызначаюць
пацыентам непатрэбныя і
дарагія лекствы з мэ-
тай павялічыць збыт гэ-
тых медыкаментаў». (Са
справаздачы спецыяль-
най камісіі на кангрэ-
се амерыканскага саюза урачоў,
што адбыўся надняў).

«Морген».

РАСІСТЫ НЕ СУНІМАЮЦА

Па закону, які налягае пры-
чытаць ўрадам Паўднёва-Афры-
канскага Саюза, увоздзіць
строгі кантроль за пералічан-
нем крыві. З 1 верасня дазво-
лена рабіць пералічэнне крыві
хворым толькі ў тым выпадку,
калі дэкларацыя ўстаноўлена,
што кансервіраваны кроў на-
лежы асобе той жа расы, да
якой адносіцца пацыент.
Урачы, якія дапускаюць пера-
лічэнне крыві белах нараску-
рым і наадварот, прыцягваю-
цца да судовай адказнасці.

«Фольксштэме».

ЗАКУСКА З КІНАЗОРАК

У радзе амерыканскіх рэста-
ранаў з'явіўся звычай назы-
ваць розныя халодныя закускі
імямі кіназорок. Так, ма-
ленькі бутэрдзод з тоненькім
кавалачкам вялішня назы-
ваецца «Марлін Мэнро», та-
му чыныя з'ездзіць
«Джэн Марэс», сёмга з фі-
шэшкамі — «Кларэда Кар-
нале» і г. д. Уласнікі рэста-
раў запэўняюць, што «зоркі»
сапраўды лепшаму збыту
закусак.

«Форму».

Вечар памяці Ігната Буйніцкага

18 снежня ў памяшканні Беларускага тэат-
ральна-мастацкага інстытута адбыўся вечар,
прывесчаны 100-годдзю з дня нараджэння вы-
датнага дзеяча тэатральнай культуры, заснава-
льніка беларускага тэатра Ігната Цярэнцьевіча
Буйніцкага.

Вечар, арганізаваны Беларускай тэатральнай
афісавым сумесна і Інстытутам мастацтва-
знаўства, этнаграфіі і фальклору АН БССР,
уступным словам адкрыла народная артыстка
СССР Л. Аляксандравіч.

З дакладам аб жыцці і дзейнасці Буйніцкага
на вечары выступіў акадэмік АН БССР паэт
П. Ф. Глеба. Аб музычным баку творчасці тэат-

ра Буйніцкага і аб пазіцыі на яго радзіму рас-
казалі супрацоўнікі Інстытута Б. Смольскі і
С. Пятровіч.

Тэатральная грамадская горада, пісьменнікі,
студэнты з цікавасцю пазнаёміліся з фатавы-
стаўкай і выстаўкай літаратуры, прысвечанай
творчай дзейнасці тэатра Ігната Буйніцкага.

Пасля ўрачыстай часткі адбыўся канцэрт з
удзелам Народнага ансамбля песні і танца пад
кіраўніцтвам Г. І. Штоўча і студэнтаў тэатраль-
на-мастацкага інстытута, якія выканалі белару-
скія народныя песні і прачыталі вершы з рэпер-
туару трупы Буйніцкага.

ДЗВЕ СУСТРЭЧЫ

З Ігнатам Буйніцкім мне дэяло-
ся сустракацца два разы. Першы
раз у Пецярбургу, у лютым 1911
года, калі Ігнат Буйніцкі прыехаў
туды для выступлення на Беларус-
кім вечары. Буйніцкі прыехав з са-
бой за свой кошт музыку: дуду-
ра, цымбаліста і скрыпача, якія
без нот ігралі беларускія народныя
танцы. У той час было вялікім дзі-
вам бачыць у Пецярбургу на па-
дмостках сцэны залу «Польска» бе-
ларускіх народных музычных ін-
струментаў: дуду і цымбалі. Буйніцкі
быў наогул выдатным арганіза-
тарам. Так, прыбывшы са сваімі му-
зыкамі ў Пецярбург за некалькі
дзён да Беларускага вечара, ён не
генеральна рэцэпіраваў з ліку вы-
канальцаў ролі п'есы «Пашчынны
дурні» і хараістаў склаў шэсць пар-
тыцэлаў і прарэцэпіраваў з імі
тыя танцы, якія меліся дэманстра-
вацца на вечары. Сам ён са сваёй
дзячой Вандай быў сямейнай парай.
Але ішоў ён першым.

Гэты выдатны пара рабіла на
публіку моцнае ўражанне. Я такса-
ма тамаваў у гэтай групе і ішоў у
другой пары за Буйніцкім. Мы
працягвалі тады «Лявоніху»,
«Юрку», «Млынчар», «Чобар»,
«Гусіка», «Яцешчыцу» і іншыя тан-
цы. Буйніцкі з дачкой заварвалі
публіку прыгожымі і темперамен-
ным выкананнямі. Сам Буйніцкі (тады
яму было каля п'ятнаццаці год)
быў стройны, ладны. Яго прыгожа-
му твару асабліва імпаанавалі гу-
стыя чорныя вусы. Ён быў у пры-
гожа вышайтай белай, саматканга
сукна, світцы, падзіраўся шыро-
кім поясам. Капаша таксама выш-
ваная, з тонкага саматканга палё-
на, звязаная нешырокім іштужык.
На галаве белая беларуская ма-
герка, надзета трохі набок. У
такім адзенні Буйніцкі меў выгляд
прыгожага маладога мужчыны. Ён
так лёгка і жвава, з такім тэмпе-
раментам вёў з Вандай танцы, што
ніхто не мог сказаць, што вядзе
яго не бацька, а дачка, — а
пера маладых людзей. Ванда
была дзяўчына, падобная на
яго, таксама была ў рознакаляро-
вым беларускім адзенні.

Пад музыку арыгінальнага для
Пецярбурга аркестра — пад цым-
балі, дуду і скрыпку мы танцавалі
з такой заўзятасцю, што аж сябе
не помнілі. Янка Купала, які жыў у
той час у Пецярбургу і быў на гэ-
тым вечары, відаць, пад хвалю-
чым уражаннем напісаў верш:

Галоўны рэдактар Нічыпар ПАШКЕВІЧ.

Рэдакцыйная калегія: Зайр АЗГУР, Аляксандр БУТАКОЎ, Кас-
тусь ГУБАРЭВІЧ, Васіль ІВАШЫН, Арыадэз МАРЧІНОВІЧ (ад-
казны сакратар), Пятро ПРЫХОДЗЬКА, Раман САБАЛЕНКА, [на-
меснік галоўнага рэдактара], Мікола ТКАЧОЎ, Янка ШАРАХОЎСКІ,
Іван ШАЦІЛА, Рыгор ШЫРМА.

ДАРАГІ ТАВАРЫШ!

ІДУЦЬ АПОШНЯЯ ДНІ ПАДПІСКІ
НА ГАЗЕТЫ І ЧАСОПІСЫ НА 1962 ГОД
НЕ ЗАБУДЗЬСЯ ПАДПІСАЦЦА НА ГАЗЕТУ

«ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА»

На сваіх старонках газета ўсебакова і шырока асвятляе
літаратурнае жыццё рэспублікі, друкуе апазданні, вершы,
аднаактоўныя п'есы, урыўкі з вялікіх твораў беларускіх пісь-
меннікаў. Газета сістэматычна рэзюмэ новай творчэсці пісь-
меннікаў, кампазітараў, мастакоў, спеціалістаў і філмы.

У наступным годзе на старонках газеты будуць змяшчацца
матэрыялы па актуальных творчых праблемах літаратуры і
мастацтва.

Рэдакцыя мае намер шырока асвятляць пытанні грамадска-
палітычнага жыцця, у прыватнасці маральна-бытавыя пра-
блемы, якія вынікаюць з маральнага кодэкса будаўніца каму-
нізму, вызначанага Праграмай Камуністычнай партыі Савец-
кага Саюза. Міркуецца ў мэтах дапамогі ўніверсітэтам куль-
туры павесці на старонках газеты шырокую гаворку пра змест
іх работы, абогліць лепшы вопыт, каб ён стаў звычайным
іншым. Як і раней, газета будзе аддаваць шмат увагі рабоце
народных тэатраў, усім жанрам мастацкай самадзейнасці.
Будзе таксама шырока асвятляцца практыка работы культур-
на-адукацыйнай устаноў рэспублікі.

На старонках газеты выступіць вядомыя пісьменнікі, кам-
пазітары, мастакі, работнікі тэатральнага мастацтва, дзеячы
культуры.

Падпісаныя цана:

На год — 4 руб. 20 кап.
На 6 месяцаў — 2 руб. 10 кап.
На 3 месяцы — 1 руб. 5 кап.
На месяц — 35 кап.

Падпіска на газету «Лі